

Ai Giải Phóng Ai? Sau 40 Năm Nhìn Lại

Huy Vũ

Ngày 30-04-1975 được Cộng Sản Bắc Việt rêu rao là ngày họ “giải phóng” dân chúng miền Nam khỏi sự “kìm kẹp” của Mỹ-Ngụy. Tới nay đã 40 năm trôi qua, ta thử nhìn lại và suy ngẫm xem ngày này có phải là ngày miền Bắc đã giải phóng miền Nam không? Hay ngược lại, miền Nam đã giải phóng miền Bắc?

Trước khi đi vào nội dung của vấn đề, thiết tưởng ta cần phải đi tìm định nghĩa của động từ “giải phóng”. Theo một vài cuốn tự điển Việt-Việt, động từ “giải phóng” có thể được định nghĩa như sau: Bằng cách này hay cách khác làm cho hay giúp cho một số người nào đó thoát ra khỏi một tình trạng xấu xa tồi tệ. Nói khác đi, nếu đẩy đưa một đối tượng nào đó từ một tình trạng tốt đẹp sang một tình trạng tồi tệ, thì không thể gọi là “giải phóng” được.

Dựa vào định nghĩa này và lấy ngày 30-04-1975 làm mốc thời gian để tìm hiểu xem đời sống thật sự của nhân dân hai miền Nam và Bắc vào thập niên 1970 như thế nào, để từ đó có thể rút ra một kết luận khách quan rằng: Ai đã giải phóng ai?

Để có một câu trả lời đúng đắn và chính xác cho câu hỏi này, có lẽ ta nên đi tìm qua cảm nghĩ và nhận thức về cuộc sống vật chất và tinh thần của dân chúng hai miền Nam và Bắc vào thập niên 1970 của một số nhà văn, nhà thơ, nhà báo, nhà giáo, cán binh, cán bộ v.v... là những người đã được đào tạo và hun đúc bởi chính đảng Cộng Sản Việt Nam tại miền Bắc, khi họ có dịp vào miền Nam thăm viếng, công tác, hay sinh sống sau ngày 30-04-1975.

Thư của một cựu “giải phóng quân” cộng sản Việt Nam gửi cho một cựu “ngụy quân” Việt Nam Cộng Hòa (Nguyễn Bá Chối)

Trong phần đầu thư, anh “cựu giải phóng quân” đã trân trọng thông báo cho anh “cựu ngụy quân” biết là hiện tại anh ta đang tự giác và tự nguyện “tiến nhanh, tiến mạnh và tiến vững chắc” trên con đường “Ngụy Quân Hóa và Mỹ Cút Hóa”. Anh CGPQ cũng đã dí dỏm giải thích về lý do tại sao anh ta đã và đang làm một việc ngược đời như thế:

“Ngụy-quân hóa vì cái gì của Ngụy tôi cũng thích, như nhạc Ngụy, sách Ngụy, nói chung là thượng vàng hạ cám gì của Ngụy đều... hiện đại. Mỹ-cút hóa là con cháu tôi bây giờ học tiếng Mỹ thay vì tiếng Nga, như đảng đã bái bai Kinh Tế Tập Trung đổi meo chạy theo Kinh Tế Thị Trường béo bở, bỏ đồng Rúp ông Liên Xô để úp mặt vào đồng Đô “đế quốc” Mỹ...”

“Mỹ-cút hóa vì con gái rệu của Thủ tướng Dũng thiếu gì con trai của các nhà lão thành Cách Mạng gạ gẫm cưa kéo mà cứ một hai “em chả, em chả”, cứ nằng nặc đòi lấy bằng được thằng con Ngụy đã cút theo Mỹ ngày Mỹ cút; Mỹ-cút hóa đến nỗi mấy đứa cháu tôi bây giờ mừng sinh nhật cũng hát bài Hép-Pi-Bót-Đê (Happy Birth Day), hể mở miệng là Ô Kê Ô Gà! Ra phố thì cứ đòi uống Cô Ca, ăn thì Mạc-Đá-Nô (McDonald), Bơ-Gơ-Kinh (Burger King), Ken-Tơ-Ky-Phờ-Rai-Trích-Cần (Kentucky Fried Chicken)... con quan CS chỉ toàn muốn du học Mỹ Tư Bản...”

Sau đó anh CGPQ còn tỏ ra khâm phục và hết lời ca tụng quân dân miền Nam:

“Chả dẫu gì Anh, sau khi thống nhất đất nước, tôi khoái Miền Nam của anh quá xá rồi xin chọn nơi này làm quê hương luôn đó anh.

“... nhờ ở lại Miền Nam, sống giữa đồng bào Miền Nam mà tôi đã chuyển biến từ sai lầm đáng tiếc căm thù khinh bỉ Ngụy thành khoái cụ tử Ngụy, bái phục văn hóa “đòi truy” Ngụy, và nhất là Quân đội Miền Nam các anh có anh hùng Ngụy... Văn Thà, trong khi Thủ tướng Miền Bắc của chúng tôi tự cho mình là chân chính lại ký công hàm bán nước, dâng Hoàng Sa và Trường Sa cho Tàu cộng...”

Phần cuối thư anh CGPQ viết:

“Thưa anh Chối, điều tôi muốn đề cập với anh hôm nay là cảm ơn các anh đã... thua cuộc chiến tranh mà trước kia chúng tôi hăm hở gọi là “giải phóng Miền Nam”. Thực tế cho thấy đó là “giải phóng Miền Bắc”. Nói thế nghe ra là “phân động”, nhưng thực chất là vậy. Nếu bác Hồ từng nói “Nước Việt nam là một, dân tộc Việt Nam là một, sông có thể cạn, núi có thể mòn song chân lý ấy không bao giờ thay đổi” - cứ cho bác Hồ nói đúng đi, mặc dầu theo sách giáo khoa Cách mạng dạy thì Việt Nam ta không chỉ có một mà có tới 53 dân tộc (trong Nam các anh gọi là 53 sắc tộc, xem ra đúng hơn), thì ta cũng có thể nói, nhờ chiếm được Miền Nam mà Miền Bắc được giải phóng, sông có thể cạn núi có thể mòn, nhưng chân lý ấy nay đã hiển nhiên không thể chối cãi.

Cuối thư anh CGPQ cho biết thêm là anh cùng quê với ông Hồ, có lẽ trước 30-04-1975 anh rất hãnh diện về điều này, song sau ngày này anh lại thấy đó là một điều làm anh hổ thẹn:

“Cảm ơn anh đã đọc hết thư này của một người cựu thù cùng máu đỏ da vàng, cùng quê hương “ông bác” mà ngày nay mỗi lần nghe nhắc đến là tôi muốn độn thổ vì xấu hổ.

Nhà báo Huy Đức, tác giả cuốn “Bên Thắng Cuộc”:

Trong phần “Mấy lời của Tác Giả” của cuốn “Bên Thắng Cuộc” Huy Đức cho biết sau ngày 30-04-1975 nhìn những chiếc xe đồ Phi Long chạy từ miền Nam ra Bắc và qua hình ảnh người lơ xe và những đồ đạc và sách báo của hành khách mang từ miền Nam ra, tuy đơn giản song cũng làm người miền Bắc nhận ra được rằng đường như ở miền Nam có mức sống văn minh, phong phú và đa dạng, và không giống như những điều mà Huy Đức đã được dạy bảo trong sách giáo khoa của miền Bắc:

“Những gì được đưa ra từ những chiếc xe đồ Phi Long thoát đầu thật giản đơn: mấy chiếc xe đạp bóng lộn xếp trên nóc xe, cặp nhẫn vàng chói trên ngón tay một người làng tập kết vừa về Nam thăm quê ra, con búp bê nhựa biết nhắm mắt khi nằm ngửa và có thể khóc oe oe buộc trên ba lô của một anh bộ đội phục viên may mắn.

Những cuốn sách của Mai Thảo, Duyên Anh được các anh bộ đội giấu dưới đáy ba lô đã giúp bọn trẻ chúng tôi biết một thế giới văn chương gần gũi hơn Rừng Thẳm Tuyết Dầy, Thép Đã Tôi Thế Đây. Những chiếc máy Akai, radio cassette, được những người hàng xóm tập kết mang ra, giúp chúng tôi biết những người lính xa nhà, đêm tiền đồn còn nhớ mẹ, nhớ em, chứ không chỉ có “đêm Trường Sơn nhớ Bác”. Có một miền Nam không giống như miền Nam trong sách giáo khoa của chúng tôi.”

Phan Huy, một thi nhân nổi tiếng ở miền Bắc:

Phan Huy đã viết một bài thơ có tựa đề là **“Cảm Tạ Miền Nam”** rất cảm động. Ngay trong phạm mở đầu ông viết:

*“Đã từ lâu, tôi có điều muốn nói
Với Miền Nam, miền đất mới thân quen
Một lời cảm ơn tha thiết chân tình
Của Miền Bắc, xứ ngàn năm văn vật.”*

Sau cái gọi giải phóng và thống nhất, ông Huy đã có dịp vào miền Nam và ông đã nhận ra miền Nam không tẻ nhạt như bác và đảng đã tuyên truyền và nhồi nhét vào đầu ông. Và khi đã nhận ra một sự thật phũ phàng, ông Huy đã bật khóc:

*“Tôi đã vào một xứ sở thần tiên
Nếp sống văn minh, dân khí dịu hiền
Cơm áo no lành, con người hạnh phúc.*

*Tôi đã ngạc nhiên với lòng thán phục
Mở mắt to nhìn nửa nước anh em*

*Mà đảng bảo là bị lũ nguy quyền
Áp bức, đoạ đày, đói ăn, khát uống.*

*Trước mắt tôi, một Miền Nam sinh động
Đất nước con người dân chủ tự do
Tôi đã khóc ròng đứng giữa thủ đô
Giận đảng giận đoàn bao năm phỉnh gạt.”*

Phan Huy cũng không quên mô tả cuộc sống ở miền Bắc cộng sản, nơi ông đã sinh ra và lớn lên, vô cùng tồi tệ. Đời sống của nhân dân miền Bắc nghèo khó đến nỗi phải kéo cày thay trâu và nhân phẩm của nhân dân miền Bắc bị xô đẩy xuống tới mức ngang hàng với bèo dâu:

*“Sinh ra lớn lên sau bức màn sắt
Tôi chẳng biết gì ngoài bác, đảng "kính yêu"
Xã hội sơ khai, tẩy não, một chiều
Con người nói năng như là chim vẹt.*

*Mở miệng ra là: "Nhờ ơn bác đảng
Chế độ ta ưu việt nhất hành tinh
Đuốc soi đường chủ nghĩa Mac Lenin
Tiến nhanh tiến mạnh lên thiên đường vô sản.*

*Hai mươi mốt năm trên đường cách mạng
Xã hội thụt lùi người kéo thay trâu
Cuộc sống xuống thang tính bằng tem phiếu
Nhân phẩm con người chẳng khác bèo dâu.”*

Trong phần cuối bài thơ, ông Huy kết luận rằng, ngày 30-04-1975 thật sự không phải là ngày cộng sản miền Bắc “giải phóng” miền Nam thoát khỏi sự kìm kẹp của Mỹ Ngụy, mà ngược lại là ngày miền Nam đã phá màn u tối, đã khai đường chỉ lối, đã khai sáng cho nhân dân miền Bắc thấy được bộ mặt gian trá và độc ác của bè lũ cộng sản, thật sự chúng chỉ là một bầy ác quỷ, và ông đã không tiếc lời cảm tạ nhân dân miền Nam:

*“Cảm tạ Miền Nam phá màn u tối
Để tôi được nhìn ánh sáng văn minh
Biết được nhân quyền, tự do dân chủ
Mà đảng từ lâu bưng bít dân mình.*

*Cảm tạ Miền Nam khai đường chỉ lối
Đưa tôi trở về tổ quốc thiêng liêng
Của Hùng Vương, quốc tổ giống Rồng Tiên
Chớ không là Cac Mac và Le nin ngoại tộc.*

*Cảm tạ Miền nam mở lòng khai sáng
Đưa tôi hội nhập cùng thế giới năm châu
Mà trước đây tôi có biết gì đâu
Ngoài Trung quốc và Liên xô đại vĩ*

*Cảm tạ Miền Nam đã một thời làm chiến sĩ
Chống lại Cộng nô cuồng vọng xâm lăng
Hầu giúp cả nước thoát bầy ác quỷ
Dù không thành công cũng đã thành danh.”*

Trong một bài thơ khác có nhan đề là **“Tâm sự một đảng viên”** ông Phan Huy đáng cay bộc lộ rằng, sở dĩ ông theo đảng cộng sản là vì ông quá tin nghe theo lời bác Hồ dạy bảo:

“Rằng đảng ta ưu việt nhất hành tinh

*Đường ta đi, chủ nghĩa Mac Lê nin
Là nhân phẩm, là lương tri thời đại."*

Và sở dĩ ông đã xung phong đi cứu Miền Nam ruột thịt là vì ông tin vào lời tuyên truyền của bác Hồ và đảng Cộng Sản:

*"Rằng tại Miền Nam, nguy quyền bách hại
Đim nhân dân dưới áp bức bạo tàn
Khắp nơi nơi cảnh đói rách cơ hàn
Đang rên siết kêu than cần giải phóng."*

Khi dự tính vào miền Nam thăm viếng một người bà con họ hàng, vì tin vào lời tuyên truyền của bác và đảng là người dân miền Nam đói khổ, nên ông đã chẳng quản đường xa diệu vợi mang theo một mớ gạo mà ông đã phải , dành dụm trong nhiều ngày mới có được, để biếu người bà con đói khát:

*"Chẳng quên mang theo ký gạo để dành
Biếu người bà con trong nầy túng thiếu"*

Song khi vào tới miền Nam, ông nhận ra rằng, đời sống của người miền Nam hoàn toàn khác hẳn so với lời tuyên truyền láo khoét của bác và đảng:

*"Đến Sài Gòn, tưởng say men chiến thắng
Nào ngờ đâu sụp đổ cả niềm tin
Khi điều ngoa dối trá hiện nguyên hình
Trước thành phố tự do và nhân bản."*

Khi đến và đứng trước nhà người bà con, ông Phan Huy mới nhận ra rằng, mớ gạo mà ông nâng niu mang từ miền Bắc thiên đường cộng sản, với hảo ý để biếu người bà con miền Nam bị Mỹ Ngụy kim kẹp đói khổ là một điều điều "lãng mạ" người bà con này:

*"Tôi tìm đến người bà con trong xóm
Nhà xinh xinh, đời sung túc tiện nghi
Kí gạo đem theo nay đã mốc xì
Tôi vội vã dấu vào trong túi xách."*

*Anh bà con tôi- một người công chức
Nét u buồn nhưng cũng cố làm vui
Đem tặng cho tôi một cái đồng hồ
Không người lái, Sei-ko, hai cửa sổ."*

*Rồi anh nói: "Ngày mai đi cải tạo
Cái đồng hồ tôi cũng chẳng cần chi
Xin tặng anh, mong nhận lấy đem về
Một chút tình người bà con Nam bộ."*

Sau khi đã nhận ra đời sống thật sự của nhân dân miền Nam và sự gian trá, phỉnh gạt của bác Hồ và đảng Cộng, ông Huy cảm thấy hổ thẹn với lương tâm nên đã than khóc:

*"Trên đường về, đất trời như sụp đổ
Tôi thấy mình tội lỗi với Miền Nam
Tôi thấy mình hổ thẹn với lương tâm
Tôi đã khóc, cho mình và đất nước."*

Tiến sĩ Lê Hiền Dương, nguyên hiệu trưởng Đại Học Đồng Tháp:

Vào ngày 30-04-1975, ông Dương còn là sinh viên của trường đại học sư phạm Vinh. Khi nhận được tin miền Nam đã được “giải phóng”, ông và các sinh viên của trường này đã hò hời, phấn khởi, hò reo, ca hát và tổ chức hội họp liên miền để mừng miền Nam được giải phóng, vì tin rằng:

“từ đây đồng bào Miền Nam ruột thịt của chúng tôi không còn sống trong cảnh”Ngụy kèm Mỹ kẹp nữa.... Họ đã được đấng và Bác cùng nhân dân Miền Bắc chúng tôi giải phóng.”

Sau khi tốt nghiệp, ông Lê Hiền Dương may mắn lại được Đảng và Nhà Nước Cộng Sản bố trí vào miền Nam với một nhiệm vụ cao cả là:

“mang ‘ánh sáng’ văn hóa vào cho đồng bào miền Nam ruột thịt bao năm qua sống trong u tối lầm than vì cứ liên miên bị Ngụy kèm Mỹ kẹp chứ đâu có học hành gì?”

Khi xe chạy qua cầu Hiền Lương, ông Dương đã bắt đầu nhận ra rằng, cuộc sống của nhân dân miền Nam không như ông tưởng và hoàn toàn không giống như lời tuyên truyền láo khoét của bác và đảng đã nhồi nhét vào đầu óc ông:

“Chúng tôi thực sự choáng ngợp khi xe qua khỏi vùng chiến sự Quảng Trị, đến Huế, đến Đà Nẵng.. rồi Nha Trang, Sài Gòn rồi về Miền Tây, đến thị trấn Cao Lãnh, đâu đâu cũng lâu đài phố xá chứ có tường đất mái tranh như ở thành phố Vinh chúng tôi đâu!”

Khi tới Thị trấn Cao Lãnh để nhận nhiệm sở, ông được nhà cầm quyền địa phương “bố trí” cho ở tại khách sạn Thiên Lợi và đây là cảm nhận của ông khi sống trong khách sạn này và nhân dịp này ông cũng cho biết xã hội miền Bắc quá lạc hậu và nghèo khó thê thảm:

“Chúng tôi đi từ choáng ngợp này đến choáng ngợp khác, bởi đây là lần đầu tiên chúng tôi biết được thế nào là “Khách Sạn”, biết được thế nào là lavabo là hố xí tự hoại, bởi cả thành phố Vinh, cả tỉnh Nghệ An chúng tôi hay thậm chí cả miền Bắc XHCN lúc bấy giờ chỉ sử dụng hố xí lộ thiên, để còn dùng nguồn “phân Bắc” này để canh tác, để tăng gia sản xuất theo sáng kiến kinh nghiệm cấp nhà nước của đại tướng Nguyễn Chí Thanh mà được bác Hồ khen thưởng và có thơ ca ngợi rằng:

*‘Hoan hô anh Nguyễn Chí Thanh
Anh về phân Bắc, phân xanh đầy nhà’...*

Thậm chí ở xã Hưng Lĩnh, Hưng Nguyên quê tôi lúc bấy giờ còn có cả những vụ án các tập đoàn viên, các hợp tác xã viên can tội trộm cắp phân bắc từ các hố xí của lán giềng để nộp cho hợp tác xã... Tôi thấm thía hơn với những câu thơ ca ngợi miền Bắc đi lên XHCN của Tố Hữu mà ngoài sinh viên học sinh chúng tôi ra thì hầu như cả nhân dân miền Bắc lúc bấy giờ ai cũng thuộc nằm lòng:

*Dọn tí phân rơi nhặt từng ngọn lá
Mỗi hòn than mẩu thóc cân ngô
Hai tay ta gom góp dựng cơ đồ...”*

Từ nhận thức về mức sống cách biệt giữa hai miền Nam quốc gia và miền Bắc cộng sản, cùng những sự việc đã liên tiếp xảy ra ở miền Nam sau ngày 30-04-1975 đã buộc một người trí thức như ông Dương phải suy nghĩ:

“Tôi bắt đầu nghi ngờ với cụm từ “giải phóng miền nam” ... Rồi những trận đối tiền để đánh tư sản, rồi nhiều nhà cửa của đồng bào bị tịch biên, rồi hàng triệu đồng bào bắt đầu bỏ nước ra đi, nhiều giáo sinh của trường chúng tôi cũng vắng dần theo làn sóng đi tìm tự do đó... tôi bắt đầu hiểu đích thực ý nghĩa của cụm từ “giải phóng miền Nam” và bắt đầu cảm thấy xấu hổ cho bao nhiêu năm sống trong niềm ảo vọng mù quáng của bản thân... mà dù ở chừng mực nào cũng được xem là thành phần trí thức trong xã hội...”

Dần dần tôi hiểu sâu hơn cái sự mỉa mai chua chát của hai từ “GIẢI PHÓNG” đang được dùng trong kho tàng Tiếng Việt của nước nhà... “Giải phóng miền nam” thực sự có mang lại niềm vui, niềm hạnh phúc vô biên và cả sự thịnh vượng nữa với gia sản có thể đột ngột tăng lên cả 16 tấn vàng ròng... những tất nhiên chỉ cho một

thiểu số trong xã hội, chỉ chừng 16 người trong tổng số non 50 triệu dân lúc bấy giờ thôi... Còn lại thì “giải phóng” đồng nghĩa với cảnh cô cút vì “sinh bắc tử nam” mất con, mất chồng, mất cha, mất anh mất em bởi họ đã vào chiến trường và không bao giờ trở về nữa... Giải phóng cũng có nghĩa là tù đày, là cải tạo nơi rừng thiêng nước độc, là mất vợ.. mất con, mất nhà cửa ruộng vườn, mất bao nhiêu người thân trên biển cả và mất hết tự do dân chủ nhân quyền và mất luôn cả tổ quốc!”

Châu Hiền Lý (bộ đội tập kết 1954)

Trong một bài có nhan đề là “Cả Nước Đã Bị Lừa” được viết vào dịp kỷ niệm 35 năm ngày giải phóng miền Nam, ông Châu Hiền Lý đã nhận định về “chiến thắng 30 tháng 04” của đảng cộng sản Việt Nam như sau:

“Sự bẽ bàng còn lớn hơn vinh quang chiến thắng. Hòa bình và thống nhất đã chỉ phơi bày một miền Bắc xã hội chủ nghĩa thua kém miền Nam, xô bồ và thối nát, về mọi mặt. “Tính hơn hẳn” của chủ nghĩa Mác-Lênin trở thành một trò cười. Sự tồi đở của nó được phơi bày rõ rệt cùng với sự nghèo khổ cùng cực của đồng bào miền Bắc.”

Tiếp theo đó ông Lý đã nêu ra một loạt câu hỏi để người đọc nhìn lại và suy ngẫm, rồi tự trả lời xem sau hơn nửa thế kỷ chủ nghĩa cộng sản được thực thi ở Việt Nam có phải là một chủ nghĩa tốt đẹp không? Nếu chủ nghĩa cộng sản thật sự tốt đẹp thì tại sao:

“ Năm 1954 sau khi thắng Pháp, tại sao hơn 1 triệu người Bắc phải bỏ lại nhà cửa ruộng vườn di cư vào miền Nam ?

- *Sau năm 1975, tại sao dân miền Nam không ồ ạt di cư ra Bắc sinh sống để được hưởng những thành quả của CNXH mà chỉ thấy hàng triệu người Bắc lũ lượt kéo nhau vào Nam lập nghiệp?*
- *Tại sao sau khi được “giải phóng” khỏi gông cùm của Mỹ-Ngụy, hàng triệu người phải vượt biên tìm tự do trong cái chết gần kề, ngoài biển cả mệnh mông?*
- *Tại sao nhân viên trong các phái đoàn CS đi công tác thường hay trốn lại ở các nước tư bản dưới hình thức tị nạn chính trị?*
- *Tất cả những thành phần nêu trên, họ muốn trốn chạy cái gì?*
- *Tại sao đàn ông của các nước tư bản Châu á có thể đến VN để chọn vợ như người ta đi mua một món hàng?*
- *Tại sao Liên Xô và các nước Đông âu bị sụp đổ?*
- *Tại sao lại có sự cách biệt một trời một vực giữa Đông Đức và Tây Đức, giữa Nam Hàn và Bắc Hàn?*
- *Tại sao nước ta ngày nay phải quay trở lại với kinh tế thị trường , phải đi làm công cho các nước tư bản?*
- *Tại sao các lãnh tụ CS lại gửi con đi du học tại các nước tư bản thù nghịch?”*

Hỏi tức là trả lời, người VN đã bỏ phiếu bằng chân từ bỏ một xã hội phi nhân tính . Mọi lý luận phản biện và tuyên truyền của nhà nước cộng sản đều trở thành vô nghĩa.”

Gần cuối bài “Cả nước đã bị lừa” ông Lý viết:

“Người dân chẳng còn một tí tí lòng tin vào bất cứ trò ma giáo nào mà chính phủ bé, chính phủ lớn, chính phủ gần, chính phủ xa đưa ra nữa. Họ nhìn vào ngôi nhà to tướng của ông chủ tịch xã, chú công an khu vực, bà thẩm phán, ông chánh án, bác hải quan, chị quản lý thị trường, kể cả các vị “đại biểu của dân” ở các cơ quan lập pháp “vừa đá bóng vừa thổi còi” mà kết luận: “Tất cả đều là lừa bịp!”

Do đó XHCN sẽ được đánh giá như một thời kỳ đen tối nhất trong lịch sử VN. Con, cháu, chút, chút chúng ta nhắc lại nó như một thời kỳ ... đồ đốu ! vết nhơ muôn đời của nhân loại.”

Cuối bài “Cả nước đã bị lừa” ông Lý đã dung hai câu thơ của nhà thơ Bùi Minh Quốc để kết luận về cái xã hội thiên đường cộng sản:

*"Quay mặt phía nào cũng phải ghim cơn mưa !
Cả một thời đều cáng đã lên ngôi!"*

Nhà báo Trần Quang Thành

Mới đây Á Châu Tự Do có đăng bài “Hồi ức 30/4 của người Việt tại Đông Âu.” Trong bài này nhà báo Trần Quang Thành, cựu phóng viên đài phát thanh Tiếng nói Việt Nam và đài Truyền hình Việt Nam, hiện định cư tại Bratislava, thủ đô của Slovakia, đã phát biểu như sau:

“Khi tôi nghe đài phát thanh Tiếng Nói Việt Nam đưa tin ông Dương Văn Minh đầu hàng, lúc đó tôi đang ở trên cầu Phan Thanh Giản Sài Gòn và chỉ ít phút sau là tôi có mặt ở dinh Độc Lập. Lúc đây mình nghĩ là mình đã hoàn thành một việc là tới được cái nơi mà người ta gọi là «hang ổ của Mỹ Ngụy» lúc đó mình cứ tưởng là một cuộc chiến thắng giải phóng miền Nam dành cho tổ quốc nhưng mà bây giờ nghĩ lại là mình bị lừa... Nhìn lại 40 năm cuộc chiến gọi là chống Mỹ cứu nước nhưng thực tế nó lại là một cuộc chiến về ý thức hệ của những người Cộng sản lừa dối nhân dân ta, thực tế nó là một cuộc chiến huynh đệ tương tàn. Những người chóp bu của Cộng sản đã lừa dối nhân dân Việt Nam và lừa dối cả nhân dân toàn thế giới. Họ kích động tinh thần dân tộc của người dân miền Bắc là: miền Bắc là tiền đồn phía Đông Nam Á của phe Xã hội Chủ nghĩa. Nhưng thực chất bây giờ chúng ta mới hiểu đây là một cuộc chiến của những người Cộng sản Việt Nam tay sai cho 2 nước Cộng sản là Nga xô và Trung Cộng để mà thực hiện ý thức hệ Cộng sản bành trướng trên toàn thế giới chứ không phải là một cuộc chiến tranh Vệ quốc như họ từng tuyên truyền là chống Mỹ xâm lược. Tôi thấy đó là một sự lừa dối và phản bội.»

Nhà văn Dương Thu Hương

Mới đây phóng viên Tường An, đài Á Châu Tự Do, đã có một cuộc trao đổi với nhà văn Dương Thu Hương về hồi ức của bà về ngày 30-04-1975. Câu hỏi đầu tiên mà phóng viên Tường An hỏi bà DTH là:

“Thưa bà, cách đây đã lâu, trong một bài viết, bà có nói ngày 30/4, vào đến miền Nam bà đã ngồi trên vỉa hè và khóc. Nhân đây bà có thể giải thích về những giọt nước mắt ngày 30/4, 40 năm về trước không ạ?”

Nhà văn Dương Thu Hương:

“Vào miền Nam tôi khóc vì sao? Là bởi vì tôi hiểu đạo quân chiến thắng ở miền Bắc phụ thuộc vào một chế độ man rợ. Rất nhiều dân tộc văn minh bị tiêu diệt bởi một chế độ man rợ hơn, bởi vì họ hung hăng hơn. Họ (phía bên thua cuộc) có thể văn minh hơn về văn hoá nhưng họ kém về phương diện tổ chức quân sự. Sau này tôi mới hiểu tôi cũng ngây thơ tôi khóc thế thôi. 30/4 tôi còn khóc vì một lý do khác nữa là vì chúng tôi bị lừa. Chúng tôi đi không nghĩ ngày về, nhưng mà chúng tôi tưởng chiến thắng quân ngoại xâm nhưng thực sự hoàn toàn là không phải. Và tất cả tuổi trẻ của chúng tôi đã bị tiêu huỷ đi. Và vì vậy mà tôi khóc, trong những giọt nước mắt của tôi có cái phần chung cho dân tộc và có phần riêng của chúng tôi, của những người bạn tôi đã chết và của bản thân tôi đã hy sinh tuổi xuân một cách vô ích”

Tóm lại qua cảm nghĩ và nhận thức của các nhà văn, nhà thơ, cán binh, cán bộ v.v... trên đây người ta có thể rút ra được những kết luận sau đây:

- Nhân dân miền Nam thật sự có tự do, dân chủ và no ấm.
- Nhân dân miền Bắc nghèo khó đến nỗi phải kéo cày thay trâu và nhân phẩm xuống thấp ngang hàng với bò dâu.
- Nhờ giải phóng miền Nam, nhân dân miền Bắc thấy được ánh sáng văn minh và được dắt dẫn trở về quốc gia dân tộc.
- Nhà cửa và phố xá ở miền Nam khang trang chứ không lụp xụp như ở miền Bắc.
- Nhờ “giải phóng miền Nam” mà người miền Bắc biết thế nào là thế giới văn minh và hội nhập vào thế giới này.
- Đời sống của người dân miền Bắc vào thập niên 1970 thê thảm và tồi tệ đến nỗi phải giành giật nhau từng cục cứt (phân bắc).
- Xã hội chủ nghĩa là một xã hội tồi tệ và nó được phơi bày rõ rệt qua sự nghèo khổ của nhân dân miền Bắc.
- Xã hội chủ nghĩa là một thời đen tối nhất trong lịch sử Việt Nam.
- Cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước thực chất chỉ là cuộc chiến của những người cộng sản Việt Nam làm tay sai cho Nga Xô và Trung Quốc.

- Chế độ miền Bắc là một chế độ man rợ.
- Chế độ miền Nam là một chế độ văn minh.

Tóm lại, qua những kết luận trên đây thiết tưởng cũng tạm đủ cho người ta thấy rõ là, ngày 30-04-1975 là ngày miền Nam đã giải phóng miền Bắc ra khỏi sự kìm kẹp của đảng Cộng Sản Việt Nam, đồng thời cũng đã giúp nhân dân miền Bắc nhận ra được rằng, chế độ cộng sản là chế độ man rợ, chẳng những đã chọc thủng con người của họ, mà còn đâm thủng luôn cả màng nhĩ của họ nữa, khiến họ không nghe được và không thấy được những xã hội văn minh và tiến bộ ở thế giới bên ngoài. Do đó, họ đang bị đảng Cộng Sản Việt Nam giam hãm, kìm kẹp và đọa đày trong một “trại súc vật” song cứ tưởng là đang sống hạnh phúc trong “thiên đường văn minh nhất hành tinh”.

Huy Vũ